

УДК 821.111(73)
Р79

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Rothfuss P. The Slow Regard of Silent Things : A Novella / Patrick
Rothfuss. — New York : DAW Books, 2015. — 176 p.

Переклад з англійської *Марії Пухлій*

ISBN 978-617-15-2076-9
ISBN 978-075-64-1132-9 (англ.)

© Patrick Rothfuss, 2014
© DepositPhotos.com / KseniiaD,
обкладинка, 2026
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», видання україн-
ською мовою, 2026
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад і ху-
дожне оформлення, 2026

ДАЛЕКИЙ СПІДНІЙ НИЗ УСЬОГО

Прокинувшись, Арі знала, що в неї є сім днів.

Так. Вона цілком певна. На сьомий день він завітає в гості.

Це довго. Довго для чекання. Але не так довго для всього, що треба зробити. Принаймні якщо бути обережною. Якщо хотіти бути готовою.

Розплющивши очі, Арі побачила промінчик тьмяного світла. Це було рідкістю, бо вона охайненько сховалася в Мантиї, найізолюванішому своєму місці. Отже, сьогодні білий день. Глибокий день. Знахідковий день. Вона всмінулася. У грудях вигравав захват.

Світла Арі якраз вистачало, щоб побачити блідий силует руки, коли її пальці намацали флакончик-крапельницю на ліжковій полиці. Арі розкрутила його й випустила одну крапельку на тарілку Лисикові. За мить він поволі прояснів, ставши по-присмерковому блідо-синім.

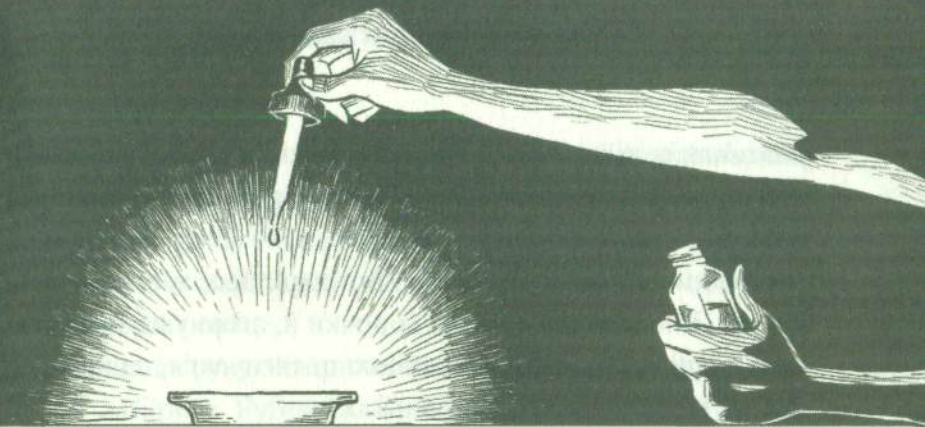
Арі обережно відсунула ковдру так, щоб та не торкнулася підлоги. Вислизнула з ліжка. Кам'яна підлога гріла стопи. Умивальник стояв на столику біля ліжка, поряд зі шматочком її найсолодшого мила. Уночі нічого з цього не змінилося. Це добре.

Арі витиснула ще одну краплю просто на Лисика. Повагалася, тоді всміхнулася й випустила ще краплю. У знахідковий день напівзаходи недоречні. Відтак вона підбрала ковдру, склала один раз, другий і ретельно підсунула під підборіддя, щоб не спадала до підлоги.

Лисикове світло продовжувало рости. Спершу воно ледь-ледь мерехтіло цяточкою, далекою зіркою. Далі він почав переливатися більше — так, що стало б на світлячка. І його яскравість зростала далі, аж доки він не затремтів увесь від саява. Тоді Лисик гордо всівся на своїй тарілці, схожий на синьо-зелену жаринку, трохи більшу за монету.

Поки Арі всміхалася Лисикові, він пробудився остаточно й наповнив усю Мантию своїм найщирішим, найяснішим синьо-білим світлом.

Тоді Арі роззирилася. Побачила своє ідеальне ліжко. Якраз її розміру. Якраз. Кинула погляд на стілець для сидіння. На кедрову скриньку. На крихітний срібний кухлик.

У каміні було порожньо. А вище була камінна полиця: жовтий листочок Арі, її кам'яна скринька, сірий слоїк із солодкою сушеною лавандою всередині. Ніщо не було нічим іншим. Ніщо не було тим, чим не мало бути.

Мантия мала три виходи. Коридор, дверний проріз і двері. Останні були не для неї.

Арі пройшла крізь дверний проріз до Порту. Лисик досі спочивав у своїй тарілці, тож тут його світло було тьмяніше, та його все одно вистачало, щоб бачити. В Порту останнім часом було не надто жваво, та Арі однаково по черзі перевірила все. На винному стелажі лежала половинка розбитої тарілки з порцеляни, не товща за пелюстку квітки. Під нею була книжка ін-октаво у шкіряній палітурці, пара корків, малесенький клубочок шпагату. Збоку на нього чекала його вишукана біла чайна чашечка. Арі позаздрила її терплячості.

На настінній полиці лежала грудка жовтої смоли на тарілці. Чорний камінь. Сірий камінець. Гладенький плаский шматочок дерева. Остеронь усього стояла малесенька пляшечка з дротяною закруткою, розкритою, наче дзьоб голодного птаха.

На чистій білій скатертині, що нею був накритий стіл посередині, лежала пригорща падубових ягід. Арі якусь мить

роздивлялася їх, а тоді віднесла до книжкового стелажа, де їм більше годилося бути. Оглянула кімнату й кивнула собі. Все гаразд.

Повернувшись до Мантиї, Арі вмилася, вимила руки й ноги. Вислизнула з нічної сорочки й, згорнувши, поклала в кедрову скриньку. Щасливо потягнулася, здіймаючи руки й витягуючись навшпиньках.

Тоді пірнула у свою улюблену сукню, ту, яку їй дав він. Вона солодко торкалася шкіри. Власне ім'я палало все-редині Арі, наче пожежа. Сьогодні буде клопітний день.

* * *

Арі підбрала Лисика й понесла на долоні. Пробравшись Портом, прослизнула в нерівну тріщину в стіні. Тріщина була невелика, проте Арі була така струнка, що їй і пліч, у принципі, не доводилося розвертати, щоб не чіплятися за поламані камінці. Їй аж ніяк не було тісно.

Фургон був залом з високою стелею й прямими білими стінами з припасованих один до одного каменів. Якби не підлогове дзеркало Арі, в цьому місці не було б нічого, крім луни. Але сьогодні знайшлося й дещо ще: ледь відчутний подих сонячного світла. Воно пробиралося нишком крізь вершину аркового входу, заваленого уламками: розламанною деревиною, впалими кам'яними брилами. Зате на самісінькій вершині розпливлася пляма світла.

Арі стала перед дзеркалом і взяла щітку зі щетини, яка висіла на дерев'яному каркасі дзеркала. Розчесала волосся, позбуваючись сонного ковтуна, і врешті воно зависло довкола неї хмаринкою.

Накрила рукою Лисика — і без його синьо-зеленого ссайва в кімнаті стало темно-темно. Відтак її очі широко

розплющились, і вона не побачила нічого, крім м'якої, ледь помітної плямки теплого світла, що лилося згорі крізь уламки позаду неї. Блідо-золоте світло заплуталося в її блідо-золотому волоссі. Арі всміхнулася собі в дзеркалі. Вона скидалася на сонце.

Здійнявши руку, відкрила Лисика й хутко чкурнула в розлогий лабіринт Рубрики. Щоб знайти мідну трубу з потрібною обмоткою з тканини, знадобилося не більше хвилини. Зате знайти ідеальне місце — ну, в цьому ж, либонь, і заковика? Арі пройшла круглими тунелями із червоної цегли вздовж труби майже пів милі, стараючись не загубити її серед безлічі інших переплетених труб.

Аж раптом труба різко крутнулася й поринула просто у вигнуту стіну, покинувши Арі. От нечема. Труб, ясна річ, було ще безліч, але малесенькі бляшані взагалі не мали обмотки. Крижані, з воронової сталі, вони були занадто новенькі. Залізні труби так нав'язувалися, що ставало майже ніяково, та обмотка в них завжди була бавовняна, а вона завдавала більше клопоту, ніж Арі хотілося сьогодні мати.

Тож вона пішла за товстою керамічною трубою, що сунула далі. Врешті труба глибоко зарилася в землю, але там, де вона згиналася, її лляна обмотка вільно висіла, пошарпана, як сорочка на босяку. Арі всміхнулася та обережно розмотала смужку тканини, дуже стараючись не порвати.

Врешті та звільнилася. Ідеальна. Суцільний тонкий відрізок сіруватого лляного полотна завдовжки з Аріне передпліччя. Він був утомлений, але охочий, і, згорнувши його, Арі розвернулася й шалено дременула геть — спершу подолати лункий Парасоль, а відтак спускалася, поки не опинилася в Дюжині.

Дюжина була одним із тих небагатьох місць у Піднізі, що змінювались. Досить мудра, щоб знати себе, досить смілива, щоб *бути* собою, досить дика, щоб змінюватися, водночас лишаючись цілком правдивою. Цим Дюжина була майже унікальна, і хоча не завжди була безпечною чи доброю, Арі не могла не відчувати до неї любов.

Сьогодні високе склепіння виявилось саме таким, як вона очікувала, — ясним і жвавим. Відкриті ґрати далеко вгору списом пронизувало сонячне світло, встромляючись у глибоку вузьку долину цього мінливого місця. Світло проходило повз труби, опори й рішучу пряму лінію старезної дерев'яної доріжки. У далекий спідній низ усього долинав гамір ген із вулиці.

Арі чула тупіт копит по бруківці, різкий і округлий, наче суглоб пальця, що хрускає. Чула далекий грім — то їхав фургон — і неясну мішанину голосів. А крізь усе це пробивався високий сердитий крик немовляти, яке явно хотіло цицьки й не діставало.

Внизу Жовтої Дюжини розмістився довгий глибокий басейн із гладенькою, мов скло, водою. Сонце світило згори досить ясно, щоб Арі було видно все аж до другого вузла труб під поверхнею.

Тут у неї вже була солома, а на вузькому кам'яному виступі вздовж стіни чекали три пляшки. Але, поглянувши на них, Арі насупилася. Зелена, брунатна й прозора. Широка дротяна обв'язка згори, сіра кришечка, що закручувалась, і корок завтовшки як кулак. Форма й розмір у пляшок були різні, та жодна з них не була саме така, як треба.

Арі з досадою змахнула руками.

Тож вона побігла назад до Мантиї, ляскаючи босими ніжками по каменю. Діставшись туди, кинула погляд на

сіру скляну пляшку з лавандою всередині. Взяла її, ретельно оглянула, тоді поставила назад, де й було гоже місце для неї, а відтак знову вибігла.

Квапливо перетнула Порт і цього разу вийшла крізь косий дверний проріз, а не крізь тріщину в стіні. Пропетляла в Лозняку, де Лисик відкидав на стіни безладні тіні. Поки вона бігла, волосся майоріло за спиною, мов те знамено.

Арі пішла гвинтовими сходами крізь Домовину — униз і довкруг, униз і довкруг. Коли нарешті почула течію води й дзенькання скла, збагнула, що перейшла поріг до Дзенькоту. Невдовзі Лисикове світло відбилося від чорної води, що нуртувала в басейні, поглинувши основу гвинтових сходів.

Там у неглибокій ніші стояли дві пляшки. Одна — блакитна й вузька. Друга — зелена й приземкувата. Арі схилила голову набік і заплющила одне око, а тоді потягнулася двома пальцями до зеленої. Всміхнулася, підхопила її й хутко повернулася сходами нагору.

Назад вона пішла Скакалками, аби змінити обстановку. Пробігши залом, граційно, як танцівниця, перестрибнула першу глибоку розколіну в побитій підлозі. Другу тріщину перескочила легко, наче пташка. Третю перестрибнула шалено, як миле дівча, схоже на сонце.

До Жовтої Дюжини вона зайшла засапана й задихана. Перевівши дух, засунула Лисика в зелену пляшку, ретельно обклала його соломкою й щільно закрила кришку, прикрутивши затискач упритул до гумової прокладки. Піднесла пляшку до обличчя, тоді всміхнулася й поцілувала її, а відтак обережно поставила край басейна.

Арі скинула улюблену сукню й повісила на блискучу латунну трубу. Всміхнулася й трохи здригнулася. В животі